

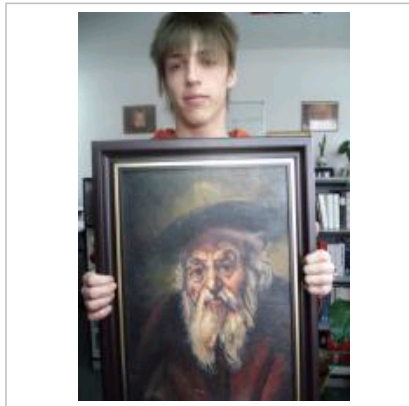
Ei vor la liceu!

Adi Dohotaru

30 Septembrie 2008

Daniel Man e din satul clujean Rugăsești, are 18 ani și studiază în clasa a XII-a la Liceul de Arte Plastice din Cluj, la 70 de kilometri depărtare de casă. De obicei, jurnaliștii pretind să prezinte în articole oameni excepționali. Dar el e un băiat normal, într-o țară unde normalitatea e excepția.

Dacă nu ar fi existat fundația World Vision și o companie responsabilă cât de cât social, Daniel nu și-ar fi exersat la Cluj talentul de desenator. S-ar fi întors la țară, unde ar fi fost într-o situație anormală: ar fi lucrat în construcții sau ar fi mers la un liceu din Gherla, în apropiere de casă. Este al cincilea copil al unei familii sărace. Ambii părinți sunt pensionari și se ocupă cu agricultura. Nu au bani pentru cămin și alte cheltuieli. De aceea, World Vision a lansat un program pentru elevi ca Daniel, care se numește „Vreau în clasa a noua!” și se adresează copiilor din mediul rural. Sponsorul poate fi o persoană particulară sau o firmă privată și plătește 100 de lei, iar fundația acoperă restul bursei până la 250 de lei. Uneori sponsorii plătesc întreaga sumă. Accesând site-ul www.worldvision.ro, sponsorul poate alege copilul pe care îl va susține la școală, iar cei doi, în măsura în care donatorul agreează acest lucru, pot stabili o adevărată relație: prin corespondență sau chiar vizite.

Pictura îl absoarbe pe Daniel, care e în perioada în care arde rapid etapele. De la icoane a ajuns la reproduceri după mari maeștri, iar acum se axează pe compozițiile proprii.

„Și la cămin, toată ziua discută despre bani”

Daniel a ajuns la Arte Plastice fără ore particulare. Nici de matematică și de română, nici de desen. Nu are de gând să ia ore nici pentru Bac. A intrat la liceu al șaselea din 70, deși venea de la o școală rurală, mult mai slab cotate. „Când văd o foaie goală, aș face orice numai să nu o văd așa”, spune băiatul. Desenează orice. Înainte picta icoane, apoi reproduceri după mari maeștri. Rembrandt, de exemplu. „Un prieten e pasionat de mașini și i-am făcut o mașină. Am lucrat mult la ea. Nu e kitsch”, spune cu o voce caldă, puțin timidă. Vrea să lucreze într-un birou, la calculator, grafică în publicitate poate. Asta ar însemna să intre la Universitatea de Arte și Design. Alte griji, cum o să se susțină până o să muncească. Înainte se gândea să se facă pictor de icoane. „Eram pe șantier, la țară, de la 10 la 18. Bani nu prea veneau, dar îmi făceam mâna. Toată ziua în picioare, două luni din vacanța de vară. Mă durea spatele, praf... trebuia să fiu foarte atent să nu greșesc la compoziție”. Nu mai vrea pe șantier. „Apoi, cealaltă lună am fost acasă să îi ajut pe părinți la porumb. Fratele meu mai mare mi-a lăsat din pod, la distracție, un sac de vreo 50 de kile să îmi cadă în poale. De la cărat am avut probleme cu spatele, am fost pe la doctor, dar acum mi-e bine, mi-am mai revenit”. Insist pe faza cu facultatea, cum o să se întrețină când se încheie programul World Vision, mai ales că părinții nu au posibilități. „Și la cămin, toată ziua discută în cameră despre bani, ce vor să facă, de-ar avea mai mulți... M-am săturat de discuții de genul ăsta. O să mă descurc eu”, spune Daniel care se bucură că a ajuns până aici.

„Am învățat să gândesc mai empatic”

Maria e sponsor cu 100 de lei al unui copil din programul World Vision. Lucrează într-un ONG și e modestă. Nu vrea să dea date în legătură cu ea. „Nu persoana mea e importantă, ci programul”. Veniturile sale sunt medii, dar iar despre bani vorbesc... Ea discută despre valori. „Am absolvit Teologia, Asistență Socială la Greco-Catolici. Preceptele religioase ne spun, și cred în ele, că e bine

să ne ajutăm semenii. După mai mulți ani ca asistentă socială, eu am cunoscut nevoia zi de zi, la ea acasă". Îi pare rău că în România sunt puțini voluntari în astfel de programe, comparativ cu spiritul de întraajutorare, participativ, din alte țări vestice. „Ce motivație mai mare e decât aceea de a ajuta un copil?”, întreabă puțin sfios Maria. „Poate că din cauza meseriei mele am învățat, comparativ cu alții, să gândesc mai empatic”. „E și o chestie de educație”, completează Laura Runcanu, specialist în comunicare la World Vision. „Apoi, trebuie găsit cârligul ca să îl faci pe om să participe la un astfel de program, să fie o mișcare de masă”. „Da, dar mai trebuie să fie și sămânța în om”, intervine Maria. „Sincer, nu știu ce impact să aibă articolul, că se pierde în alte mii despre politică, vedete, chiar dacă sumele cu care trebuie să vină donatorii nu-s așa de mari”, încheie eu puțin amărât. „Dar cine știe...”.

La Cluj, numărul copiilor care sunt sprijiniți de către sponsori români este de 38. Per total, numărul copiilor care beneficiază de burse pentru a merge la liceu este de 108 - restul de 70 fiind susținuți cu burse oferite de companii (31 de copii) sau de sponsori din Statele Unite ale Americii (39). În urma anchetelor sociale efectuate de către World Vision în cele 13 comunități rurale în care lucrează, alți 25 de copii au fost identificați ca având nevoie de susținere pentru a putea continua să meargă la școală. „Datele acestea nu au pretenția că oferă o imagine completă la nivelul întregului județului Cluj, ci e vorba doar de 13 comune din județ”, spune Laura Runcanu, specialist în comunicare la World Vision, care crede că numărul copiilor din mediul rural ce au nevoie de sprijin financiar pentru a veni la școală este dramatic mai mare.

„Copiii incluși în programul „Vreau în clasa a noua!” sunt selectați în urma unei anchete sociale, în funcție de rezultatele obținute în urma testelor naționale, de performanțele lor școlare, de motivația și angajamentul elevilor de a merge la școală și de nivelul de trai scăzut al familiei”.

World Vision, România